

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC IN PERIOADA 15 - 30 Iunie

Vineri 19 Iunie:

Acatistul Sfintilor Apostoli Petru si Pavel 6.00 PM

Sambata 20 Iunie:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Acatistul Sfintilor Romani 6.00 PM

(Invitati speciali la slujba: tinerii ROYA)

Duminica 21 Iunie: **DUMINICA SFINTILOR ROMANI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Miercuri 24 Iunie: **NASTEREA SF. IOAN BOTEZATORUL**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 26 Iunie:

Taina Sfantului Maslu 6.00 PM

Sambata 27 Iunie:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminica 28 Iunie:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Luni 29 Iunie: **SFINTII APOSTOLI PETRU SI PAVEL**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteti vedea doar prin dispozitivele dvs.
electronice făcând click pe pagina de
internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

„ Sfintilor Romani rugati-va lui Dumnezeu pentru noi ”

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel începe anul acesta pe 15 iunie. Acest post este cunoscut în popor sub denumirea de Postul Sampetrului. Este rânduit de Biserica în cinstea celor doi apostoli și în amintirea obiceiului lor de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (Fapte 13,2 și 14,23). Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel era numit în vechime Postul Cincizecimii, datorită darurilor Sfântului Duh, care s-au pogorât peste Sfinții Apostoli.

Durata Postului Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel nu are o durată fixă, deoarece începutul lui este în funcție de data variabilă a Sfințelor Paști. Acest post începe în luna după Duminică Tuturor Sfinților, prima duminică după Rusalii - Pogorarea Sfântului Duh. Tinând seama că menținem Pașcalia calendarului neîndreptat, Sfințele Paști se pot sărbători între 4 aprilie și 8 mai. Astfel, se poate întâmpla ca Duminică Tuturor Sfinților să fie după 29 iunie și Postul Sfinților Petru și Pavel să se desfășoare. Așa s-a întâmplat în anii 1945 și 1956, când Învierea a fost praznuită pe 6 mai. În cele două cazuri, Sfântul Sinod a hotărât să se țină trei zile dinaintea sărbătorii Sfinților Apostoli. O situație similară am avut și în anul 1983, când am sărbătorit Sfințele Paști pe 8 mai, iar Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel a fost numai de două zile, 27-28 iunie.

În 2019, Postul Sfinților Apostoli nu a mai început în luna de după Duminică Tuturor Sfinților, ci pe 22 iunie. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a decis ca Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel să aibă macar 7 zile chiar dacă, în baza calculelor Pașcaliei, el ar dura mai puțin de o săptămână. Această decizie a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cu nr. 5721 din 10 iunie 2015 este menționată în Anuarul Liturgic și Tipiconal pe anul 2019, apărut la Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă.

Regula spre a afla durata Postului Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Pentru a afla durata Postului Sampetrului din orice an, se folosește următoarea regulă: câte zile sunt de la data Învierii (inclusiv) din anul respectiv până la 3 mai, atâtea zile ține postul.

Dezlegare la peste în Postul Sfinților Petru și Pavel

În Postul Sfinților Petru și Pavel, în zilele de luni, miercuri și vineri consumăm hrana fără ulei, marți și joi avem dezlegare la hrana gătită cu untdelemn, iar sâmbăta și duminică se mănâncă peste. Avem dezlegarea la peste și pe 24 iunie, atunci când sărbătorim Nasterea Sfântului Ioan Botezătorul. Dezlegarea la peste avem și luni, marți și joi, numai dacă în aceste zile praznuim un sfânt cu doxologie mare și cu cruce neagră în calendar. Când o astfel de sărbătoare cade miercuri sau vineri se dezleagă la untdelemn și vin. Dacă sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel cade miercuri sau vineri, se face dezlegare la peste, vin și ulei.

Rugăciune către Sfinții Români

Sfinților români, voi, care sunteți podoaba neamului nostru și roada lui cea mai de preț: mucenici, care ați murit pentru Stăpânul Hristos; ierarhi, care ne-ați păstorit cu sfințenie; cuvioși, care v-ați nevoit ca niște înșeri în trup; mărturisitori, care ați păzit dreapta credință; și voievozi, care ne-ați apărat Biserica și neamul, stați tari, precum ați și stat, înaintea tronului lui Dumnezeu, rugându-vă cu lacrimi să ne ierte păcatele și să ne întoarcă spre toată fapta cea bună.

Noi credem și mărturisim că voi, sfinților care ați odrăslit din neamul nostru, sau care ați venit în aceste părți pentru a ne lumina cu viața sau cu moaștele voastre, vă rugăm cu dragoste pentru noi și ne sunteți cel dintâi ajutor în fața lui Dumnezeu, și pentru aceasta ne și rugăm vouă cu evlavie: păziți-ne, împreună cu Maica Domnului, de toate greutățile și încercările care se abat asupra noastră; nu de cele ce sunt îngăduite spre pocăință și spre întoarcere la Dumnezeu să ne păziți, sfinților, ci de cele care sunt din răutatea și invidia vrăjmașilor noștri văzuți și nevăzuți, și care sunt mai presus de puterea noastră. Izbăviți-ne, așadar, cu rugăciunile și îndurările voastre, de venirea altor neamuri asupra noastră, de războiul cel dintre noi, de secetă, de cutremur, de foc, de potop, de boală și de toate necazurile pe care din cauza răutății noastre le pătimim. Că, iată, cu nenumărate păcate Îl mâhnim pe milostivul Dumnezeu: cu uciderea de prunci cea cumplită, cu desfrânarea cea rușinoasă, cu hoșii și viclenii și minciuni, și îndeobște cu toată fapta cea rea. Ne-am îndepărtat sfinților, întru totul de Dumnezeu și de Biserica Sa, și vă rugăm acum să cereți pentru noi iertare de păcate, chip de pocăință și râvnă pentru toată fapta cea bună. Si să ne întoarceți la dragoste pentru Dumnezeu și pentru Maica Sa și pentru Biserica cea strămoșească. Pentru că nu cumva din pricina noastră să fie hulit Dumnezeu printre neamuri, ci mai degrabă să fim un neam întru care să se slăvească sfânt numele Lui. Ca astfel, ridicându-ne la cinstea cea dintâi, să ne închinăm vouă, iubiți ai noștri sfinți români, și să slăvim pe Dumnezeu cel Unul în Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Părintele Cleopa, despre sfinții români și despre pustnicii din timpul său

Toți Sfinții naționali români, care s-au sfințit pe pământul românesc, în Dobrogea, în Ardeal, în Muntenia, în Oltenia, în Moldova, în Nordul Moldovei, în Bucovina, toți aceștia **au fost de mare folos** pe vremea lor, în îmbărbătarea poporului, în credință, în timpul războaielor și nu numai. Au luptat cu credință să păzească sfânta noastră țară și Biserica națională și tot poporul român. Ei au reușit acestea nu numai cu cuvântul, ci și cu viața și cu trăirea lor. Ați văzut ce făcea Ștefan cel Mare? **Nu făcea nimic până nu-l întreba pe Daniil Sihastrul**, pe duhovnicul lui. Pentru că, atunci era multă credință și multă apropiere între conducătorii țării și între Sfinții Români, sihaștri și stareți și teologi ai țării. Puteți să verificați acestea. Toți voievozii noștri cei mai vestiți, care au intrat în istoria națională, au făcut la fel: avem pe Mircea cel Mare, cel Bătrân, care se odihnește la Mănăstirea Cozia și a făcut mănăstire la anul 1388. Lângă dânsul este un mormânt pe care scrie: „Aici odihnește Monahia Teofana, mama lui Mihai Viteazul”. El a unit cele trei Țări Române. Și mama lui a fost călugăriță.

Ștefan cel Mare a domnit patruzeci și șapte de ani și mama lui, Doamna Maria Oltea, a murit tot călugăriță la Mănăstirea Probota, în mormântată lângă Petru Rareș. Ați văzut? Alexandru cel

Bun, cu doamna Ana, au făcut Mănăstirea Bistrița, acolo unde este ctitor și Ștefan cel Mare și Petru Rareș și Alexandru Lăpușneanu. Patru ctitori sunt acolo. Fiecare își făcea mormântul într-o mănăstire cu gândul: „Dacă mor, apărând țara, să pot fi pomenit la mănăstire sute de ani”. După cum îi pomenim până în prezent, de sute de ani, pentru că sunt ctitori mari. Aici a trăit paisprezece ani **Daniil Sihastrul**, înainte de a pleca în pustia Putnei. Aici au viețuit Sfinți mari: starețul Voronețului, care a trăit la Secu și Zosima, care a făcut prima sihăstrie la 1514. Acesta a venit cu treizeci de călugări de Mănăstirea Neamț și a pus temelie pentru Mănăstirea Secu. Prin aceste locuri, atunci când am venit eu aici, în pustie, în munți, erau cincizeci de sihaștri. Atunci când te duceai la el, îți spunea pe nume, cum te cheamă. Și mai erau douăzeci și șapte de maici, printre care și Maica Zenovia, care era fiică de ministru de la București și avea acte de la Regele Carol I, ca să poată sta în toate pădurile statului. A stat șaiszeci de ani în pustie. Avea zece ucenici și avea obrazul ca o cămașă albă. Mă întreba: „Știi Psaltirea pe de rost?”. Dar eu eram cu oile mănăstirii, pe aici prin munți.

Dacă veți merge în munți, veți vedea câte urme de bordeie și de peșteri sunt, pe unde au stat sfinții. **Câți pustnici am găsit noi prin peșteri!** Era o călugăriță Magdalena, care avea zece ucenici și erau aici la Muntele Pârlitura. Mai era o maică în pustie de cincizeci de ani, Maica Zenovia, Maica Cleomida, erau foarte multe maici. Nu mai vorbesc de călugări. Câți pustnici erau! Am întâlnit un episcop rus, pe nume Ion, însoțit de un ierodiacon basarabean bătrân. A stat drept și s-a uitat la mine. Era pe vremea când era prigoană mare prin Rusia. Oile s-au uitat și câinii nu au lătrat la el. Și mi-a zis pe nume. Și i-a zis fratelui meu Vasile: „Frate Vasile, te pregătești, că la primăvară pleci la Domnul”. Și fratele meu în luna mai a murit. Așa sfinți au trăit prin aceste zone.

Știți ce spune Sfântul Ioan Scărarul? „Puterea împăratului stă într-o multă oștire și puterea celui din pustie într-o multă rugăciune”. Căderea celui din obște este prin neascultare și căderea celui din liniște este în măsura în care împruținează pravila și acestea pentru că te rugai zi și noapte și credeai că ești un sfânt al sfinților. Îți ajungea un cartof și puține urzici făcute cu apă și te întăreai cu puterea Lui Dumnezeu și a Maicii sănătății și **dobândeai lungimea vieții**. „Mânca-v-ar Raiul!”.

Nașterea
Sfântului

Ioan
Botezătorul

Nasterea Sfântului Ioan Botezătorul este praznuită pe 24 iunie. Aceasta sărbătoare este cunoscută în popor și sub denumirea de Sanziene sau Dragaica.

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendenta a semintiei lui Aaron. Nasterea prorocului Ioan s-a petrecut cu șase luni înaintea nasterii lui Iisus. Nasterea sa a fost vestită de către ingerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la templu. Pentru că nu va da crezare celor vestite de ingerul Gavriil, Zaharia va rămâne mut până la punerea numelui fiului său. Există o lungă perioadă din viața Sfântului Ioan Botezătorul despre care nu avem informații. Cunoaștem că s-a retras în pustiu, unde a dus o viață de aspre nevointe, până în momentul în care a primit porunca să înceapă să predice. Rolul lui Ioan nu a fost numai acela de a pregăti poporul pentru venirea lui Hristos, ci și acela de a-L descoperi lumii ca Mesia și Fiul lui Dumnezeu. Mesajul principal pe care îl transmitea Sfântul Ioan era "Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!". Cei care renuntau la păcate erau botezați în Iordan. Sfântul Ioan le atragea atenția celor care ascultau cuvântul sau că el botează cu apă spre pocăință, dar va veni Mesia care va boteza cu Duh Sfânt, pregătind venirea Mântuitorului. Acesta este și motivul pentru care Sfântul Ioan apare în unele icoane ca inger cu aripi. Aceasta reprezentare își are originea în profetia lui Maleahi, unde cel care pregătește calea Domnului este numit ingerul Domnului. Ioan este nume iudaic - "Iohanan" prescurtare din Iehohanan și înseamnă "Dumnezeu s-a milostivit".

Ioan Botezătorul - "cel mai mare între cei născuți, cel mai mic în împărăția cerurilor"

Textul din evanghelia de la Matei 11, 11: "Adevărat zic vouă: nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el" (Matei 11, 11), este marturisirea lui Hristos despre Ioan.

Nu există contradicție în cele afirmate de Hristos. Că să înțelegem că Ioan Botezătorul este "cel mai mare între cei născuți din femei", ne este de ajuns să știm că a săltat în pantecele mamei sale, în momentul în care Elisabeta se întâlnește cu Fecioara Maria atunci când aceasta îl purta în pantece pe Domnul, că a vădit în pustie precum un inger, că l-a botezat pe Hristos la râul Iordan, etc. Iar că să înțelegem ce înseamnă cuvintele "cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el", ne vom opri asupra talcuirii pe care o dau Sfântii Părinți.

Sfântul Maxim Marturisitorul spune că "teologul cel mai înalt e mai mic decât cel de pe urma dintre îngeri". El face această afirmație pentru că rezuma "împărăția cerurilor" la lumea ingerilor, căci Împărăția cerurilor nu era încă deschisă oamenilor în vremea lui Ioan. Astfel, Sfântul Ioan este mai mic decât orice inger.

O altă talcuire a Sfântului Maxim Marturisitorul este aceasta: "Fiindcă se credea că Ioan a dobândit prin contemplație toată cunoștința îngăduita aici, cunoștința cea mai mică și cea mai de pe urma în viața viitoare e mai mare decât cea de aici". De aici reiese că orice cunoaștere a lui Dumnezeu în această lume, este doar "în parte" sau "ca în oglindă, în ghicitura", pe când în lumea de dincolo, cunoașterea va fi "fata către fată", "deplină", după cum spune Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni 13, 12).

Al treilea înțeles pe care îl oferă Sfântul Maxim Marturisitorul este rezumat la cuvintele: "Cel ce stă pe treapta cea mai de pe urma în văduirea evanghelică e mai mare ca cel înălțat în treapta Legii". De aici reiese că Sfântul Ioan Botezătorul, neîmpartându-se de harul revarsat la Cincizecime, neprimind "botezul cu Duh Sfânt și cu foc" este "mai mic decât cel mai mic în împărăția lui Dumnezeu".

Întelesul duhovnicesc al îmbracamintei și hranei Sfântului Ioan Botezătorul

Din Evanghelia după Marcu, aflăm că Sfântul Ioan Botezătorul era îmbrăcat în haina din par de camilă, încins cu o curea de piele și că se hrănea cu lacuste și miere sălbatică. Camilă poate simboliza atât curăția, cât și necurăția. Dacă în Vechiul Testament ea putea fi privită ca un animal curat pentru că era rumeșor, ea putea fi văzută și ca necurată, dacă ținem seama că avea copita despăcată. Dacă rămânem la prima semnificație, cea de animal curat, camilă simbolizează poporul ales, în timp ce necurăția prefigura neamurile păgâne. Faptul că Ioan purta o haina din par de camilă, simbolizează chemarea evreilor și a păgânilor la Hristos. Curea, provenită de la un animal mort, semnifică prin încingerea cu ea, omorarea patimilor.

Cât privește hrana sa, trebuie să știm că albinele și lacustele erau considerate a fi curate în Vechiul Testament, semn că Ioan se hrănea doar cu cele plăcute Domnului.

Moartea Sfântului Ioan Botezătorul

Din Evangheliile cunoaștem că Irod, la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei de naștere, a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. În acea vreme, Sfântul Ioan era întemnițat în castelul

lui Irod de la Maherus. Ioan îl muștrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. În ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților să îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca rasplata.

Potrivit Tradiției, Sfântul Ioan a fost înmormântat în Samaria. Rufinus și Teodoret au afirmat că în vremea împăratului Iulian Apostatul, în anul 362, mormântul Sfântului Ioan a fost profanat și o parte din sfintele sale moaste au fost arse. Restul sfintelor sale moaste au fost duse în Ierusalim și apoi în Alexandria. Despre capul acestuia, Nichifor și Simeon Metafrastul au marturisit că a fost îngropat separat, în fortăreața Machaerus ori chiar în palatul lui Irod din Ierusalim. Astăzi, capul Sfântului este prezent la Roma.

Sarbatorile inchinate Sfântului Ioan Botezătorul

Biserica a închinat lui Ioan șase sărbători: zămislirea lui (23 septembrie), nașterea (24 iunie), soborul lui (7 ianuarie), taierea capului (29 august), prima și a doua aflare a capului lui (24 februarie) și a treia aflare a capului său (25 mai).

Adrian Cocosila

Seara lui Saul și dimineața lui Pavel

Gândul revine la Saul din Tars. Știu, ne-am mai întâlnit cu el, în alt capitol, dar acum am mai putea adăuga ceva. Saul era criminal. Asistase la moartea arhidiaconului Ștefan fără să ridice un deget întru apărarea prigonitului martir. Că simpla rostire a numelui lui Saul producea groază creștinilor nu este poveste. Prigoana „dezlănțuită” de Saul în Ierusalim s-a soldat, așadar, nu numai cu pribegi, cu creștini torturați în subteranele sinagogilor și cu căzuți de la dreapta credință;

ea și-a avut victimele ei, martirii ei”²⁹¹. Deci Saul ucidea și permitea uciderea. Și totuși, de ce? De unde atâta ferocitate? De unde atâta violență pentru un iudeu cult, obligatoriu fundamentalist? Totuși, cu permisiunea dumneavoastră, vă mărturisesc faptul că Saul are un mare avantaj; are memorie bună, tipic elevilor școlilor rabinice în care puterea de înregistrare și de reproducere cât mai fidelă a informațiilor acumulate de la maestru constituia un adevărat elogiu de care se putea împărtăși chiar el, Saul din Tars, ucenicul lui Gămăliei. Vă aduceți aminte despre tânărul învățător de lege care voia și el o viață veșnică? Memorase poruncile, dar numai ca procedeu cognitiv, ceea ce nu-i garanta nicicum în avans o inimă bună.

Iar Hristos exact asta cere: vinde tot ce ai, înstrăinează-te de bunurile lumii, ca să ieși de sub imperiul poftelor și să le acumulezi haotic. Dar spuneam că Hristos Se adresa inimilor, nu rațiunilor contabilicești ale celor care trag cu ochiul la un cât de mărunț avantaj din oferta propusă de Hristos. Jankelevitch se întreabă pătrunzător: „dacă Avraam ar fi contat pe intervenția îngerului și pe miraculoasa surpriză a berbecului și dacă ar fi făcut un calcul interesat, ce nume ar trebui să dăm acestei comedii a sacrificiului?”.

Dar reîntorși la problematica noastră, să fie Saul tânărul învățător de lege descris de evanghelie, ce pleacă trist la auzul propunerii înstrăinării averii sale, pentru statutul desăvârșitului? Chiar dacă nu, de dragul acestui paralelism, am putea s-o bănuim ca posibilă. Însă surpriză! Aceeași memorie antrenată înregistrează cu fidelitate involuntară atrocitățile comise de el ulterior, ce îi vor servi misionarului Pavel ca manual în lupta cu încreștinarea neamurilor. Memoria devine o cutie neagră în care sunt pur și simplu înregistrate nu doar informațiile acumulate de la maestru, cât și toate gândurile sale față de sine, față de alții, chiar și gândurile sau stările vârstărilor creștine față de el în momentele morții.

M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva fundamentalismul său inconștient, în care de altfel crescuse, îl și salvează bunăoară. În ce sens? Crimele sale nu au fost săvârșite doar dintr-o cruzime păgână, asemeni personajelor dostoevskiene, ci și dintr-o convingere dogmatică, legalistă, formală, lipsită de puterea înțelegerii viețuirii cu celălalt, de alt neam, de care era capabil, dar nu și conștient și pe care o sacrificase de dragul legii părintești, care nu putea produce bunătațe instant. Revenind, creștinii nu doar trebuiau să moară, ci trebuiau să moară pentru că erau creștini! Departe de noi să întocmim portretul robot al lui Saul din Tars. Acesta producea monstruoziț și de dragul unei faime pe care și-o croise în Ierusalim și pe care era obligat întrucâtva s-o

hrănească mai departe cu trupurile sfârtecate ale creștinilor. Faima îi producea sigur o mulțumire de sine, o semeție de sine, dar totuși existau suficiente elemente care, chiar sub scutul instituțional, îl făceau să se întrebe cum de acești neobrăzați creștini mor cu chipul luminat, fără să le pese de personalitatea lui într-o creștere alarmantă, atestată de mulțimea de martiri care murea pe buze cu Hristos! Cum putea un mort ca Hristos să aibă un rating nimicitor în fața unui viu devastator?! Dar ceea ce era și mai devastator era faptul că mare parte din creștinii chinuiți de el mărturiseau în agonia lor faptul că ei sunt prelungirea lui Hristos înviat, nu doar răstignit. Astfel că învierea Lui îl deranja. Nu cumva creștinii nimiciți constituiau însăși refularea învierii lui Hristos? Nu cumva morții produși erau dovezi vii ale morții lui Hristos, în mintea lui Saul? Și totuși o mulțumire era în el, ca simț al datoriei împlinite, dar totodată o frică sporea direct proporțional cu acest sentiment. Unde mai punem și o anume bucurie sadică ce se delecta în momentele de chin ale prigonitilor!

Dacă, într-adevăr, cadavrele aveau dreptate? Și totuși, nu! Frica trebuia stăvilită oarecum, anesteziată chiar, printr-o serie de alte atentate. Cum tutungiul crede că prin țigară se calmează, și băutorul prin pahar se redresează, așa și Saul din Tars crede că această teamă ontologică se astâmpără tocmai printr-o nouă ieșire la rampă, cum ar fi Damascul. Mai mult, gata cu creștinii stârpiți! S-a trecut într-o nouă etapă în care Damascul puternic creștinat trebuie distrus, iar edificiile creștine trebuie puse la pământ, poate-poate învățătorul este întrerupt și scos din viața creștinilor! Și dacă Hristos și ucenicii Săi sunt una? Dacă aceștia formează trupul Bisericii, iar Hristos este capul trupului? Dacă, într-adevăr, această „împreunare mistică dintre Hristos și mădularele Bisericii Sale”²⁹³ există? Această ipoteză zvâcnea în pieptul lui Saul în drum spre Damasc. Răfuiala cu Biserica era un atentat împotriva învierii lui Hristos! De unde asemenea gând? Cum o fi apărut? De ce este insistent? Poate strategia era greșită și pornise oarecum invers. Așa că o altă țintă fusese identificată grabnic: Domnul însuși, și nu creștinul de rând! Acum gândiți-vă un pic! Nimic din fișa postului nu-l incrimina. Ba dimpotrivă, era lăudat pentru munca prestată. Dar totuși cum putea omul cu conștiința datoriei împlinite să aibă astfel de gânduri ce parcă se pregăteau să-l mustre în secret? Dar se zice că Domnul zidește ușor și dăărămă greu. Domnul nu vrea moartea păcătosului, motiv pentru care l-ar fi spulberat într-o clipită, ci întoarcerea lui la calea cea bună. Dar pentru asta este nevoie de o țâsnire a Celui ce este luat la țintă.

Mai mult, Domnul produce un dialog chiar cu prigonitorul, exact în termenii de care se temea, convertindu-i calitățile mnezice exersate în ucenicia iudaică într-un retroper- spectivism salvator: Saule, Saule, de ce Mă prigonești (Faptele Apostolilor IX, 4). O voce din cer, de pe alt tărâm sau din propriul adânc, Dumnezeu știe, ce începuse firav în labirintul lui Saul arăta exact faptul că El este prigonit în fiecare creștin maltratat. Dar „Saul nu-L cunoștea pe Domnul, nu știa să-L fi târât în temniță și să-L fi maltratat”²⁹⁴, dar totuși „Saul a trebuit să-și dea seama barem la această răscruce a vieții sale că toate loviturile care au căzut peste trupurile prigonitilor din Ierusalim și din cetățile cele dinafară au nimerit în coasta străpunsă a Dumnezeu-Omului, pentru că Hristos și aleșii Lui sunt una”²⁹⁵. Ghilotina căzuse peste eul vechi, iar omul cel nou pâlpâia sub crusta instinctelor primare, brutale. Fulgerul intrase adânc în carnea sa, ca într-un stejar lovit de fulger și de acolo avea să fie resimțit tot restul vieții, ca o cicatrice a trecutului său. Un alt tip de afectivitate dezvolta Saul în drum spre Damasc, iar vechile pasiuni erau sublimate într-o sensibilitate nemaîntâlnită. Era pe cale, spre drumul către casă, către o pocăință sinceră, care nu doar arăta păcatul săvârșit, cât trecutul falsificat. Frica ancestrală împotriva căreia lupta prin violența împotriva creștinilor se prelingea atinsă de har într-un vas ales ca o licoare ce înainta prin toate cotloanele ființei sale, dăruind un aer nou, un nou început cu un Dumnezeu Care nu Se răzbună, ci Care încearcă o pace prin dialog, Care nu vrea explicații umilitoare, ci însăși posibilitatea de recuperare a călăului prigonit acum de conștiință. Convertirea începe pe drumul Damascului. În tunet și glas, în voce și lumină, Saul își surprinde păcatul întins cât pentru o epocă în propriul trecut. Și totuși, o speranță tot mai este! Dacă Hristos a murit și a înviat în cei pe care i-a maltratat, pesemne că aceia n-au fost omorâți definitiv.

Dacă Hristos i S-a arătat, aceasta este o dovadă în plus a unei vieți veșnice pe care trebuia să o cucerească. Acesta este elanul în noua sa misiune. Tot ce a acumulat în viață este pus la picioarele lui Hristos și sublimat de puterea harului sfințitor. Această „sevă evanghelică” irigă inima, dar și ultimele celule în care era dosită o ură provenită din cultura în care fusese educat Saul din Tars. Acel gând anticipativ ce se strecurase cândva pe furiș în mintea lui prindea culoare, prindea chip, devenea din ce în ce mai consistent. Hristos nu era doar un martor la faptele sale, ci pare-se că era un fel de victimă colaterală din prigonirea creștinilor. Dar ce se adăuga la acest catharsis din plină stradă era familiaritatea în care dușmanul său de-o viață, Hristos, îl strigă pe

nume, ca pe Zaheu, scoțându-i la suprafața conștiinței miezul unei îndatoriri, dublate de un regret pe măsură. Acea lumină orbitoare era cea mai pură rază din adâncurile sale. Acea rază de lumină, ruptă din cer, lumina dedesubtul gândurilor sale, iar forțele rele din ele erau în plin război civil.

Răul făcut este destăinuit de martorul Hristos, iar Saul nu mai are altceva de făcut decât să-l recunoască. Convertitul Saul avea înăuntrul său un amalgam de stări, dar acest pluralism de gânduri și sentimente din ce în ce mai subite îl determinau pe tăcute să facă ceva pe măsura trecutului său distorsionat, parcă importat, parcă venit din afară, nu din el. Era clar! Hristos nu era mort, deci, prin corespondență imediată, nici martirii prigonii de el. Dar șansa pe care o avea era unică. Singurul mod posibil de a se revanșa față de cei prigonii, singurul mod de a restabili trecutul ce îl devasta era propria înviere, ce trebuia să se petreacă în timpul acestei vieți, nu mai târziu. Ura pură fusese atinsă de această grație și iată-l acum într-un viraj de o sută optzeci de grade pe calea iubirii! Prigonitorul devenea sublimul Pavel, inocentul Pavel! Regretul trecutului îi proiecta un orizont, o datorie interminabilă de altă natură decât datoria practică ca funcționar. Capitulasă în lupta cu Hristos și devenea astfel primul șomer în fața păcatului. Saul nu mai vrea săucidă! Galileeanul producea biruințe în spațiul propriei conștiințe, acolo unde se resetau convingeri, gânduri, fapte, afectivitate, dezechilibre.

Trecutul reținut de memoria-i încă bună îl îndemna la soluții recuperatorii drastice și imediate, deblocându-i accesul la un alt viitor. Din acel trecut își alimenta sentimentul căinței. Era ciudat faptul că trecutul reprobabil îl stimula în direcție contrară aceluia. Saul își recunoscuse goliciunea în fața inevitabilei lumini. Mărturisirea pare inevitabilă: „Iisus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Și de aceea m-a miluit, ca să arate întru mine toată îndelunga răbdare a Lui” (I Timotei I, 15-16). Pentru că la început zice: „am fost prigonitor și defăimător și hulitor, dar am fost miluit, pentru că am lucrat cu neștiință, din necredință”²⁹⁶. Și nu prin mărturisire se ridică o piatră de pe inimă? Iat-o împlinită în marele Pavel! Nu e puțin lucru că fericitul apostol, când a primit Duhul Sfânt la botez, cel dintâi s-a înnoit în sine, s-a învrednicit de darul descoperirilor și s-a desfătat de lucrurile dumnezeiești. Si a fost seara lui Saul si a fost dimineața lui Pavel. Ziua a opta.

Pr. Bogdan Taifas

Rugaciune catre Sfintii Apostoli Petru si Pavel

"Pe Voi, Apostoli slaviti ai Lui Iisus, Mantuitorul v-a randuit sa fiti stalpi ai Bisericii pe care a intemeiat-o.

Pe tine, Sfinte Petre, Mantuitorul te-a ales sa fii piatra de temelie a Sfintei Biserici si ti-a daruit harul sa-i intaresti in credinta pe toti fratii tai.

Pe tine, Sfinte Pavele, Mantuitorul te-a facut din dusman un ales prieten, iar Duhul Sfânt te-a numit sa le arati neamurilor toate comorile invataturii crestine.

Sfinte Petre si Sfinte Pavele, amandoi ati lucrat cu neobosita insufletire la raspandirea Imparatiei lui Hristos, pecetluind marturia devotamentului pentru Mantuitor cu sangele vostru.

La Voi ne rugam, cand osanda unei judecati nedrepte se abate asupra vietii noastre, sa-i indepartati pe farisei din drumul nostru, luandu-le cheile puterii, iar cuvântul lor sa nu fie lucrator impotriva noastra. Amin.

Acolo, in imparatia lui Dumnezeu, va bucurati de vederea Lui in slava cereasca. De Acolo, priviti spre Biserica lui Hristos care calauzeste popoarele, pentru ca ele sa vada lumina Evangheliei si sa nu rataiasca drumul care duce la izvoarele tamaduitoare ale harului.

Ne inchinam Voua, sa-L rugati pe Mantuitorul nostru sa-i lumineze si sa-i apere de orice necaz pe episcopi, pe preoti si intregul popor crestin.

Rugati-L pe Domnul secerisului sa trimita lucratori sarguinciosi in ogorul Tau, pentru ca toti oamenii de bunacredinta sa aiba parte de binefacerile pe care le primim de la Dumnezeu prin Sfanta Biserica.

Slaviti Apostoli Petru si Pavel, sa ascultati rugaciunea noastra, credinciosi incercati de cumplite necazuri, sa fiti milostivi si sa indepartati din viata noastra furia diavolului pornit sa ne doboare cu orice pret. Amin."